

Джолийн: един живот

ТЯ СЕ ОМЪЖИ ЗА Мики Холър, когато беше на петнайсет години. Омъжи се, за да избяга от дома на приемните си родители, където нейният тъй наречен баща обичаше да се забавлява с нея, караше я да му го държи и други подобни неща. И то още преди да ѝ е дошъл мензисът. А приемната ѝ майка обичаше да я удря по главата за щяло и нещяло. Най-вече за нещяло. Затова се омъжи за Мики. При това той я обичаше, което си беше предимство. Такова нещо не ѝ се беше случвало преди и сега то я караше да се фръцка пред огледалото и да си прави разни прически. Беше на двацет, Мики де. Истинското му име беше Мървин. Приятно момче, но на горния етаж нямаше никой – нещо, което тя проумя още на първата им среща. Беше хърбав, със слабо зрение, но иначе не беше човек, който ще посегне на жена. И тя можеше без страх да му каже какво иска, например сандвич с печено сирене, шоколадов шейк или да отидат на кино, и той бързаше да изпълни желанията ѝ. Обичаше я, истински я обичаше, въпреки че не знаеше много за любовта.

Както и да е, беше се махнала от онзи дом и в гимназията „Саут Съмтър“ носеше брачна халка. Някои от момчетата подхвърляха гнусотии по неин адрес, но момчетата я гледаха с повече уважение.

Вуйчото на Мики, Фил, беше дошъл на подписването, за да им бъде свидетел. След церемонията се ухили и ѝ каза: Добре дошла в нашето семейство, Джолийн, скъпа, взе я в обятията си и я задържа в прегръдка, която продължи малко по-дълго от приетото. Вуйчо Фил беше като баща за Мики, беше го взел на работа като шофьор на една от цистерните, с които превозваха петрола, защото това беше неговият бизнес. Мики Холър беше почти сираче. Истинският му баща се намираще в щатския затвор без право на освобождаване по същата причина, поради която майка му се намираще в гробището зад Първа методистка църква. Веднъж Джолийн попита Мики – реши, че може, след като вече му е роднина – какво толкова е направила майка му, за да заслужи такава съдба. Но когато се опита да ѝ обясни, той целият пламна, смути се. Тогава бил на дванайсет години. Тя остана с впечатление, че баща му е бил откачен пияница, който е вършел лоши неща и преди това да се случи. Затова сега Джолийн и Мики живеят под един и същ покрив с вуйчо Фил и леля Кей.

Леля Кей беше умна жена. Работеше като помощник-управител в банка „Съдърн Рийпълс“, която се намираше точно срещу сградата на съдебната палата. Благодарение на нейната работа, от една страна, и на неговия петролен бизнес, от друга, двамата си имаха хубаво ранчо с градина отзад, място за пикник и два хамака между дърветата.

Джолийн много харесваше стаята, в която живееха с Мики, макар да гледаше към задната уличка, затова правеше всичко възможно да я подреди по-добре, въпреки навика му да хвърля работния си, изцапан с мазни петна комбинезон на пода. Но тя си даваше сметка за двойната отговорност, която носи като съпруга и нищо неплащащ обитател на къщата. Щом се прибере вкъщи след училище, когато другите бяха още на работа, тя се опитваше да свърши нещо полезно. Имаше на разположение около час да си напише домашните, след което влизаше в кухнята да сготви нещо за вечеря.

Джолийн винаги бе обичала училището, там се чувстваше като у дома си. Любимият ѝ предмет беше рисуване. Още от трето отделение рисуваше редовно и когато класът им трябваше да изобрази върху една стена битката при Гетисбърг, тя направи най-голямата част от картината. Сега, вече като женена жена, нямаше толкова време да се занимава с изкуство, тъй като я чакаха и други ангажименти, но продължаваше да бъде все така наблюдателна. Имаше око за всичко, което сякаш иска да бъде нарисувано. Мики имаше бяла кожа и гръден кош без косми, както и ключица, която изпъкваше от рамо до рамо, като на впрегатен добитък. А шията и прешлените на гръбначния му стълб можеха да се използват, за да си смята задачите върху тях. Нямаше никакво съмнение, че той я обича – понякога се разплакваше, толкова силно я обичаше, – но само това и нищо повече. За шестнайсетия рожден ден той ѝ купи пеньоар, който сам избра от универсалния магазин на Бърман. Беше три размера по-голям и Джолийн, разбира се, можеше да го смени, но в главата ѝ влезе тревожната мисъл, че като съпруга на Мики всичко, което предстоеше в живота ѝ, след време ще я набута горе-долу в този размер. Той обичаше да я гледа как си пише домашните, което ѝ подсказва, че самият той, Мики Холър, не храни никакви амбиции. Никога няма да си има свой бизнес, нито ще играе голф през уикендите, както прави вуйчо Фил. Мики предпочиташе да живее ден за ден. Дори не говореше за това да си купят нов дом, нито се стремеше към нещо, което можеше да промени сегашния им живот. Да, тя умееше хем да си разсъждава така, хем да целува белите му гърди и да прокарва пръст по изпъкналите могилки на гръбначния му стълб.

Вуйчо Фил беше висок човек със здрава, силна челюст и глава с лъскава черна коса, която сресваше така, че да стои на вълни; имаше дълбок глас,

шегуваше се, демонстрирайки високо самочувствие, имаше и тъмни изразителни очи – о, беше мъж и половина, в това нямаше никакво съмнение. Отначало Джолийн се притесняваше, когато я оглеждаше от главата до петите. Или пък ѝ запяваше строфа-две от известна любовна песен. *В моите очи най-красивата си ти!* След което се изсмиваше, за да ѝ покаже, че както винаги се майтапи. Имаше хубав тен от голф игрището и дори малкото шкембе, което се очертаваше под плетения пуловер, му отиваше. При него най-главното нещо беше, че харесва живота си и своята популярност; двамата с жена си имаха добра социална среда, но повечето хора в компанията им бяха негови приятели.